

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૫૧૦૧

લગીત

પુસ્તકનું નામ ખેતીશાસ્ત્ર ટાલિયન

વિષય ૬ . ૧૨

મોતીશાનાં ઢાળીયાં.

ઢાળ ૧ સી.

મુહૂંર સીદ્ધાચળ શેરી. એ દશી

- ઉઠી પ્રણાતે પ્રણને નમીએ, જઈ વીમળાચળ વીશમીએ
અંતરે ધ્યાન રસે રમીએ, વીમળગેરી રંગ રસે શેવો.
ત્રીભોવન તીરથ નહીં એવો, વીમળગેરી રંગ રસે શેવો. ૧
- ગીરી સામા એક ડગ ભરીએ, ફેડ હજાર ભવ તરીએ;
સાચાં પાતીડાં હરીએ. વીમળાં ૨
- અમરીત પદ વરવા આયા, પાંડવ પમુદા મુતીરાયા;
સિદ્ધગેરી મુગતિને પાયા. વીમળાં ૩
- જાત્રા વિના ભોજન નવ કરે, શુર સાનીધ અલીગ્રહ પરે;
પુરવ ભવે શુ' શોક હરે. વીમળાં ૪
- ભ્રમશી છન ધ્યાન ધરે, શુરજ નીજ ઘૂજ વરે;
શૈતરૂપ્ય ગીરી નામ ધરે. વીમળાં ૫
- સંઘવી થઈ સંગ લેઈ આલે, સીદ્ધાચળ પંચ સનાત કરે;
શીરપર રાયણ દુધ ઝરે. વીમળાં ૬
- બુદ ઉપદેશ વચન ભાસી, મુખાંધ બંદર રહેવાસી;
મુરનર ગાવે શાખાશી. વીમળાં ૭
- અમીચક સાંકળચક તણા, કળીજુગમાં કરે
ઉપગારી તડુ ભયા વણાં.

શેઠ મોતીશા પુરે ધન રાશે, દીન દુખીઆની આશે;
 વળી કલકતા મદાસે. વીમળ ૯
 દરીયામાંડી ઝાઝ ઘણાં, ચીન દેશ વીલાયત શુણાં;
 મોતીશા નામે તણાં. વીમળ ૧૦
 કુવર પદે ખીમચંદસામ, ઇંદ્ર જામ તીસુ કુકાર્ધ;
 પુરણ પરભવશુ કમાર્ધ. વીમળ ૧૧
 સીંદગેરી ઉપર દુકં તણી, શેઠ મોતીશાને હુસ ઘણી;
 શ્રી શુભવીર વચન સુણી. વીમળ ૧૨

ઢાળ ૨ છ

સાંભળને છં સજની મોરી રજનીં એ દશી.

સંવત અઠારશે અઝ્યાવીસ માંહે, સીધાગીરી શીખર વીચાસેછરે.
 કુંતાસરને ખાડા મોટા, શેઠજી નયણે નીહારે, મનને મોજેછરે
 અંતર નયણે નીહાળ, મનને મોજેછરે. મનને ૧
 ભવતરતાં પુરણને હેતે, ખાંત મહુરત ત્યાં કીકુંછરે;
 સર સરપાવ ઘણા ઘણા જાયકને, દાન અમુદ્ય દીકું. ૨
 ચાથે આરે બહુ ધનવંતા, પણ નવ ખાડા પુરાંચોછરે;
 આ કાળો મોતીશા શેઠે, કનક રૂપચંદે ભરાંચો. મનને ૩
 તે ઉપર જમ દુકં બનાવે, મધે ચમત્ય વિસારેલાછરે;
 આજી આજી ચેત્ય ઘણાં છે, જાણુ તરૂં પરીવાર. મનને ૪
 રીખવદેવ પુંડરીક પ્રમુખની, પ્રતીમા ત્રણસેં જાણેછરે;
 નવી ભસવી ચીત ઉદારે વાદીશું શાસ્ત્ર પ્રમાણે. મનને ૫
 ખ સામી, મેળવતા ગુરૂ સંગેછરે;
 રૂપીયા, ખરચાણા મનરમે. મનને ૬

અમરચંદ ખીમચંદ દમણના' શેઠાળ આગે પ્રધાનજીરે;
 ભાઈ અનોપચંદ હોદ્દર, અવસેર ઉચીતનાજાણુ. મનને. ૭
 મોટા મંદીર પાસે દેહરૂ, તે પર શિખર કરાવેજીરે;
 ધરમનાથ આદે બહુ પડીમાં, સુદર તેહ ભરાવે. મનને. ૮
 સશી મંડળ ફરતા અહમંડળ, તીમ જીન ચૈન ઘણેરાજીરે;
 શેહેરા ગમે કારીગર કામે, લાગે ઉડી સવારે. મનને. ૯
 કદયાગુજી હહાનજીનો નંદન, દીપચંદ ગુણ મણીમાળજીરે;
 એ દુકં પાછળ દુકં બનાવે, શેઠ મોતીશા હુકમે. મનને. ૧૦
 તાજુઆત્તં મદુરત લીધું અજન શક્તિઆ કેરજીરે;
 શ્રી શુભચીર જીનેશ્વર ભગતે, ઉત્તરીત ચીનમસેદ. મનને. ૧૧

ઢાળ ૩ જી

અનીહાંરે વાલોજી વાય છે વાસળીરે. એ રાગ.
 અનીહાંરે ભેડ સજાઉ કરે સંઘનીરે, સાભળી દેશ વિદેશ.
 લોક સજે ઘણું સંઘમાંરે, અનીહાંરે દેવ ઘણું દેવલોકમાહુરે
 શેઠના ગુણ ગાય વીચરા, લોક સજે ઘણું સંઘમાંરે. ૧
 અનીહાંરે દક્ષીણતા ગુણ શેઠનીરે, પારસસમ સ્વર્ગે ગવાય લોક
 અનીહાંરે દક્ષીણનાપણુ આપણુરે, નહી લોપે દીલ થાય. લોક,
 અનીહાંરે સ્વર્ગે શેઠને તુતયારે, કરો પાવન અમઘરઆજ લોક
 અનીહાંરે ગામગયા શુતાં જાગસેરે, રખેલાગસે ઘરનાકાજ લોક
 અનીહાંરે ખીમચંદભાઈને શેઠજીરે, દીયેહેતે શીખામણુસાર લોક
 અનીહાંરે પુત્રસનઈ પુન્ય હજારે, કુળદીપકછા નીરધાર. લોક,
 અનીહાંરે સંઘવી પદ ધરી સાચવેરે, પ્રતિષ્ઠા સંઘહજીરે લોક
 અનીહાંરે ગુરુભક્તિ શુભદાનથીરે કાઢે બે દરીદ્ર દુર. લોક,

અનીહારે પત્ર લખી પેટી પાઠ્યોરે, તેમાંહી સરવે વિચાર. લો
 અનીહારે ભાદરવો બાજીવા તણેરે, સુદ પડ્યેને રવીવાર લો
 અનીહારે મહુરત લઈ સધારીયારે, કાંઈ શેઠસ્વગમોઝાર લો
 અનીહારે માતીશા મરણ ગયારે, એમ બોલે તેલોક ગમાર લો
 અનીહારે બીજેદીને શશી ઉગીયારે, જોવા ખીમચંદભાઈદેદર
 અનીહારે સજન જે સુખીયા થયારે, નહી ધરવો શોક લગાર
 અનીહારે ત્રણ તો માસ વીતી ગયારે, જનકો ગામહારા લો
 અનીહારે અમરચંદ સમજાવતારે, જખ આવે માગસરમાસ
 અનીહારે ઉજરીતીજ કકાત્રીરે, લખી દેશોદેશ મોઝારે. લો
 અનીહારે પોષતણી સુદસાતમરે, કાંઈ દેરા દીધા પુરબહાર.
 અનીહારે ખેમગંદભાઈ હુસ્તી ગ્યયારે, કરે ટાપીવાળોસરપાવ
 અનીહારે શ્રીશુભવીર મંગળીકનારે, હોય શબ્દ શુકનનાભાવ

ઢાળ ૪ થી

તોરણ આઠ ડ્યું ગ્યલારે—એ દેશી

સંઘવી હુસ્તી શીરે ગઢ્યોરે, વધાવતી નરનાર સલુણા;
 દેરાસર આગે ડરીરે દેરા લીધા પુર બહાર સલુણા. ૧
 રંગ રસીલા સાંભળોરે સંઘવી શાભા અપાર સલુણા;
 પાળળ દોરડના ધણીરે, પરમારથ ભરપુર સલુણા. ૨
 હુકમ શેઠ ખીમચંદનોરે, રાજા રહે હજુર સલુણા;
 સંઘ દેઘ રીધાગળરે, ઉતરીયા જઘ ઠેઠ સલુણા. ૩
 પોષ વદી પડ્યેને દીનેરે, વંધા છન કરી ભેટ સલુણા;
 દેરાતંબુ ડ્યોરીઓરે, દેખી દેવ વીમાન સલુણા. ૪
 દેખની બહાદુર વાવડારે, વાજત્ર ફરકે નીશાન સા;જીહુ

રાજનગરના સંઘવીરે શેઠ હીમાલાય આય સલુણા. ૫
 મોઘા નાના સંઘવીરે, તે પણ ભેળા થાય સલુણા;
 સોરઠ કચ્છ હાલારનારે ગુજરાતી ગાલવાડ સલુણા
 પુરખ દક્ષણ માળવોરે, મરૂધરને મેવાડ સલુણા. ૬
 સંઘ સવાલાખ આશારે, સંઘવી એક હજાર સલુણા;
 કરી મંડપ પધરાવતારે, પડીમાં પાંચ હજાર સલુણા. ૭
 માતા દીવાળી બાઈનેરે ઢખી હરખ ન માય સલુણા;
 પુત્ર વધામણી શેઠનેરે દેવા સ્વર્ગે સધાય સલુણા. ૮
 શેઠ મોતીશા સાંભળીરે, સાજ કરે તતખેવ સલુણા;
 શાળીભદ્રને પુછતારે, જેમ ગોભદ્ર દેવ સલુણા. ૯
 બીંબ પ્રતિષ્ઠા અંજનરે, મહુરત લીધો શીકર સલુણા;
 આહા માથે જોસી દીયારે, સુદ દશમી બુધવાર સલુણા. ૧૦
 તપગચ ખડતર સાથરે, સુરવર ત્રણ મીલાય સલુણા;
 વદ દશમી જળજતારે, તીરથના જળ લાય સલુણા. ૧૧
 જેમ ચઢી એક દેવતારે, મંડપ બીંબ સુહાય સલુણા;
 દ્વાદશી કુંભ થાપણેરે, સતીજગા નીત થાય સલુણા. ૧૨
 શ્રીકૃષ્ણ આદે પ્રભાવનારે, દેતા નવ નવ ચીજ સલુણા;
 શહેસ ગમે દીવી ઝગેરે, લેતી વીસામા વીજ સલુણા. ૧૩
 પુજન નંદાવરતુરે, દીસા વીદેશા બલિદાન સલુણા;
 બહુ દીગપાળની થાપનારે, મંત્ર કરી અહવાન સલુણા. ૧૪
 ખીમચંદલાઈના સંઘહુરે, સાનીધ કરજો દેવ સલુણા;
 શ્રી શુભવીરને આશરેરે, સુખ લીલા નીતનીત સલુણા. ૧૫

ઢાળ પ મી

ચોથે દીને ખેતરપાળનેરે લોલ, સાસનની રખવાળનેરે લોલ -
 ચોસઠ ઇંદ્રને નોતયારે લોલ, બાહાર જીતળ બગીકળારે લોલ
 પુણ કરી સીદ્ધચક્રનેરે લોલ, વીશ સ્થાનક પંચમેદીનારે લોલ
 શેઠ શેઠાણી રૂક મનેરે લોલ; ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી છઠે દીનેરે લોલ
 ચવન કલ્યાણક સાચવેરે લોલ, સ્વર્ગ થકી વર ભેટવેરે લોલ
 ચક્રે સુપન રાત્રી શીરેરે લોલ, સુપન પાઠક શીર ઉગરેરે લોલ
 જન્મ્યા પ્રજુણ વધામણીરે લોલ, સંઘવી ઇંદ્ર દીએ ધણીરે લોલ
 છપન દીગ કુમરી નમેરે લોલ, રાતે ઉતરાસન સાતમેરે લોલ
 કેળ ધરે નવરાત્રીરે લોલ, પુણ્યે ઘર પધરાવતીરે લોલ,
 ભેટ કરી ગુણ ગાવતીરે લોલ, રાસ રમી ઘર આવતીરે લોલ
 આઠ ઇંદ્રાણી આવતીરે લોલ, હાથમાં લક કંકાવતીરે લોલ;
 બીજા નવાં સંઘાથશુરે લોલ, તીલક કરે નીજ હાથસુરે લોલ
 ઇંદ્ર ચોસઠ હવે મલ્યારે લોલ, ખીમચંદ્રભાઈ ઘરવલ્યારે લોલ
 સોહમ ઇંદ્ર મુગટ શીરેરે લોલ, હુસ્તી શીર ચમર ઢળેરે લોલ
 ઇંદ્ર બણા મુગટે જડયારે લોલ, ગારઠ રથ ઘોડ ચઢયારે લોલ
 પાલખીઆમે મેના બણારે લોલ, સાજન નહી મણારે લોલ
 રાગ તાન બણી જાતનારે લોલ, વાજા તે વાગે વિલાયતનારે લોલ
 વરખોડો મારગ સંચયેરે લોલ, મંડપમાં જઈ ઉતરીયોરે લોલ
 મેરૂ સીંહાસન બેસીઆરે લોલ, નાથને બોળે નિવેશીઆરે લોલ
 ઇંદ્ર ચોસઠ નમન કરેરે લોલ, પછે હીમાલ્યાઈ બોળેધરેરે લોલ
 શેઠ ખીમચંદ ગંગાજળેરે લોલ, નાથ શીર કળશ ઢાળેરે લોલ
 પ્રાણી કનક કુસમેરે લોલ, ઇંદ્ર ગયા ઘર ઠાઠમાંરે લોલ;

સનાત્ર અઠોતરા આઠમેરે લોલ, ફલત પડીયાં રારેરે લોલ;
 કેવ બાળીએ આપતારે લોલ, બાળકીલ નિશાળનારે લોલ;
 ઉત્સવરંગ વધામણરે લોલ, જોખન વય પ્રભુ પામતારે લોલ.
 શ્રી શુભ વીર પરજાવતારે લોલ.

ઠાળ ૬ ઠી

હવે વીવા સામગ્રી મેલીરે. એ દેશી.

હવે વીવનો વરઘોડારે ભલો વર કન્યાનો જોડે;
 શાજન સાબેલા સાથેરે રામણ દીવો મુઘી વહુને હાથેરે;
 જયવંતાણ ૧

એમચંદલાધ પ્રભુ કર ધરીયારે, અમરચંદ ઘેર ઉતરીયારે
 ચૈરી પુળી નવી વહુ લાવ્યારે, વરકન્યા ત્યાં પરજાવ્યારે;
 આંહોઆંહો વસે ઘરાણારે, વરકન્યાને નજરાણારે;
 દાય પક્ષ ધવલ ગવરાવેરે, પછી મંડપ ઘર પવરાવેરે. જય૦
 રાજભાર ધરી કર લીલારે, લોકાંતીક દીક્ષા વેળારે;
 પ્રભુ હુકમ લેઈ બહુ માનરે. શેઠ દેતા વરસીદાનરે. જય૦
 નવમે વરઘોડા સારેરે, લેઈ પાંચ મહાવરત ભારેરે,
 શેઠ ઈંદ્ર તણે અવતારેરે, છન ખાંધે ઠવે દોસાળારે. જય૦
 બીજ કેસર સુગંધીરે, દશમે દીન કંકણ ખાંધીરે;
 શુર મંત્ર પવિત્ર સુરંગીરે, મીઠળને મરડા સંગીરે.
 ખીઠીકા કુપ દીપક સેણીરે, બળ બાકુળાને પાણીરે;
 સઘળે નારી પરતે કેરેરે, દોસબી વસે દાંક્યારે. જય૦
 અઠતવંદન વસે ઉઘાડીરે, અઘટીકા ચક્ર થાપના 'ગ્રીરે;
 ચીરસખને વાસ્તે બાંધેગીરે, શુધ અંજન સોવન સગીએરે.

દશમી બુધવાર જગીસરે, ઘડી બાળપર એકવીસરે;
 કરે અંજન નયન વિરાગારે, ભેતી પ્રગટ થઈ તે વેળારે જા
 મુળ નાયક આદે ધારીરે, પુંખણ કરે ચારે સણીરે;
 દેવ મંગળ વાજાં વાજેરે, સહુ ખીખને શેઠ પુંજેરે. જા
 કલ્યાણક પંચ સુહાગેરે, શીરે સુંદરી તીલક ખનાવેરે;
 અઢોતરી સનાત્ર કરાવે, શુભ વીર વચન રસ ગાવેરે. જા
 ઢાળ ૭ મી

એક સમે સામળીઆજી—એ દેશી.

મંડપમાં ઉભા એમ કહે મન મોહનજી, કંઈ સંઘવી
 સંઘવજી હોય મનડું મોહુરે મન મોહનજી લયોલવ શરણુ
 તમારું મન મોહનજી, આદેસર અમને હોય. મન ૦ ૧ જન્મ
 સદ્ગુણ અમે માનસુ મન ૦ જન મંડળી મુરખડા દેખ મન ૦
 જુખણ ચામર છત્રશુ, મન ૦ પ્રભુ આગળ વીશેષ મન ૦ ૨
 સમોવસરજી વાનગી મન ૦ સિદ્ધગિરી ઉપર મેં કીધી. મન ૦
 ત્યાં સાહીબને પંચસવીઆ, મં પ્રભુ આગળ ભટ વિશેષ મં
 ૩ અમરચંદ્ર ધન વાવરે, મં રાજા મંત્રી રામજીજી મન ૦ ૪
 પ્રભુ નોતરી ઘેર આવીઆ મં ઉપર ઉત્સવ મંડાન મં મ
 હાવદી ખીજે રજાપીયા મન ૦ મુળ નાયક રીખમજીજી; મન
 ૫ પુંડરીક ગણધર સનમુખે મં આનંદી તે શેઠ ખીમચંદ
 મન ૦ ૬ વીમળ વંશી ખડતર વંશી મન ૦ છીપાવંશી ત્રીજી
 જાજી મન ૦ પેમાવંશી ચોથી ભલી મન ૦ મોતીવંશી મંડાજી
 મન ૦ એ વમીછે પાંચમી મન ૦ જન પાંચજ્ઞાન વીરાજ મન.
 વખત વંશી છઠી ભલી મન. બાળાવંશી સાતમી સાર મન.
 સાકરચંદ્ર ત્રેમચંદની મન. કંઈ પાસની ઢુંક વીચાર મન.

કુંડાસણ ચક્રેશરી મનઃ પંચમી ચક્રેશરી રખવાળ મન રવા
 મી ઉત્સવ બહુ કર્યા મનઃ ધન ખરચ લખ્યું નહી જાય મન.
 ગુરૂ પદસમણી બહુ કરી મનઃ પુજાદીક સનાત લણાય મન
 ૯ સંઘ માસ સુદી ફાગણે મનઃ બુધખીજ ઉત્સવ થાય મન
 આ જગમાં આ વારતા મન. કમ પડછો નવી દેવાય મન. ૧૦
 તાલ ધજદીક તીરથે મન. વંદી વર્ણયા નીજ ઘરે મન. પુન્ય
 કરીને અવતર્યા મન. આગળ પુન્ય બાંધે એહ મન. ૧૧ તીરથ
 રૂપ એ સંગ છે મન. ભગવતી સુત્ર એ પાઠ મન. ગુણવંતાના
 ભુ એમ સુણાયા મન. આ સંઘનો દેખી હાઠ મન. ૧૨ ખીમા
 વીજય જશ ગુરૂ તણા મન. આ શુભ વીરવીજય સુનીરાજ
 મન. પ્રભુશે મગનસદાસુખી મન. કહેવીરવિજયમહારાજ.મ.૧૩

રાજુલાના બાર મહિના.

મધખીંદુ સમે સંસારમુજનાં માલતાં, સંસારે સુખી અણગાર
 છણેસર બોલતાં આંકણી.

સખી તોરણ આઈ કંથ ગયા નીજ મંદીરે, જેને નજરે
 મેળાયો કીધ તે મુજ સાંભરે; ઘરે લાવંતી જાલી હાથ હું હેઠી
 ઉતરી, પણ કરી વરમોડા આજ છબીલે છેતરી. મં ગાં
 સખી સારે કહું અદાવત વીજોગી દુખી તણા, દુનિયામાં દુ-
 સીજન લોક હાંસી કરે ઘણા; મીઠી લાગે પરની વાત અગન
 પગ ન લહે, કેના મોલ ચુએ કેનાં નેવ તે મુખ ના કહે-
 મં ગાર સખી આવણુ છડે મેલરે મહીયરીયા તણે, છડે વદ-
 ટકી વારંધી વેલ વાળી ના વળે, કામ કરતી કરતી ધરતી જ

ફત્તી વાદળી; ગયો આવણુ માસ નીરાશ રાગુલએકલી. મગ્ગા
 ૩ સખી ભાદરવે ભરથાર વીના કેમ રીઝીએ, વીરહાનજ ઉ
 ઠી ઝાળ કુઆ વીના દાણએ; કૃળ પાકયાં ધરસણુ સારના
 ખમ્મએ ખેલીએ, હોત દુખના દહાડા એ ચાર આવા ઠેલીએ
 માગ ગાગ વણે આસો માસે રોવ સુવાળી સુખડી, ગયા દ
 શર દશરાના દીન દીવાળી ઢુકડી; સખી લાંઘણું કરીએ લા
 ખ સરસ નવી ભોજના, રંગ તાન ને નાટક સાર પીયુ વી
 ના પેખના મા. ગા. ૫ માસે ઝરતકે ગેલ કરે નરનારી ખા-
 ગમાં, જેને માશે ટપુકે ટાઢ કુમારી રાગમાં; જેના વાલમ
 ગયા વીદેશ સંદેશ ભોકડે, મારે ગામ ઘણી ઘરવાટ વરો
 પીયુ વેગળે મ. ગા. ૬ સખી માગશરે માગણના મનેદરથ
 પુરતાં, મન મેલી ગયા બાળે વેશ ચતુર ગુણ ચોરતાં; સખી
 કાઠરે સંદેશ લેધરે આવે આજ મુજકને, તેને દેઉર માતનકો
 હાર અમુલખ ભુષણે મ. ગા. ૭ પોપ માસે પોતાની છાડી
 શીયાળે ત્યાલીયા, નર વીના વેરણુ રાન સુના મહેલ માળી
 યાં; જાય જોખનીયુ ભરપુર અરણુ જેમ માલતી, જેના પી
 ચુરે ગયા પરદેશ દુખે દીન કહાડતી મ. ગા. ૮ પીયુ માહા
 માસે મત જાઓરે હીમાળે હાલશે, રજની એક વરસ સમા
 ન વીજોગે સાલશે; લંકાથી સીતા ખટમાશે રામ ઘેર લાવી
 આ, એવા વહી ગયા સાતે માસ પ્રીતમ ઘેર ન આવીયા
 મ. ગા. ૯ હુલકારે હસંત વસંત આકાશેથી ઉતરે, માનુ
 ક્ષયુણ સુતનર રાય મળીને તુંતરે; હોલી ખેલે ગાપી ગા-
 વોંદ અમુ ઘેર આવની, અલી કેસુ જંપાપાત વીજોગે મા-
 લતી. મગ ૧૦ સખી ચઢતરે ચીત થકી વીછાડી વાણે,

આવા કુખના દહાડા કેમ જાય ઉગે રવી આપમે, આંખ
 મીઠાચને મળી જાયરે ઉગારે વેગળા શામળીઓ સીધસ્વ
 સ્વપ્નામાં ખાગલા મં ૧૧ રમે હુંસ જુગલ માર ચકોર
 સરોવર, નીજ નાથ સધયરની સાથ રમે વન ઘરે; મુખમં-
 જરી આંખા ડાળે કોયલ, રઉકતી સખી વાતમાં વીરો વ-
 સંત દુએ રાજેમતી. મં ૧૨ સખી વર્ષાએ વન માંહીરે,
 હોંચોળે હીચતાં, કદરી ગરકુલ ખીછાય ખુશી થઈ નાચતાં,
 સરોવર જલ કમળે કેલ તરતારે રાજવી, મુજ સરખી છમી
 ની નાર લગન લેઈ લાજવી. મં ૧૩ જોઠ માસે જુલમના
 તાપ તપતાં ભુતળા, આઠ માસનો નેઘ વીજોગ વળે તરૂં
 તલાપ શુપખી વીમાશા ખાયરે, શીતલ છાયા તરૂં મારે પેઉ
 વીના નહિ વીરાગમ નાતીર નોતરૂં. મં ૧૪ તખી આવી
 થો માસ અશાઠ ભરે જળ વાદળી, ગરજાવ રઉકે માર
 ઝખુકે વીજળી; વરશા તે વસુધા નવપલવ હરીયાં ઘરે, નદી
 નાળે ભરીયાં નીર બપઘંઓ પીઉ પીઉ કર. મ. ૧૫ ચોમા
 શો ફરી તરૂં માળ રમતા પંખીઓ, એમ વીત્યારે ખારે માસ
 પ્રીતમ ઘેર ન આવીઓ; આવજુ સુદ છો સ્વામી ગયા શ-
 હેસાવને, લેઈ સંજમ કેવળી થયા દીન પંચાવને. મ. ૧૬
 નેમમુખથી રાજુલ નરસવ નિહાળતી, વર્ષાગ સુધારસ લી
 ન સદા મને ચાલતી, કાળાંતરે નેમ દયાળ તિહાં દેશના
 દીએ, પ્રભુ હાથ સાહેલી સાથ દીક્ષા લીએ. મ. ૧૭ લેઈ
 કેવળી કરી પરી સારન બેઉ મુગતે ગયા, ખની પ્રીત સદા
 અનંત ભાગે ભેળાં થયાં; શુભ વીરવિજય સુખ લીન મં

ન વીશેશતાં, લોક ચાલતી નાટીક સાલ સમયમાં દેખતાં.
મ૦ ૧૮

નેમનાથનો શલોકો.

સરસ્વતી માતા તમ પાથે લાગુ, દેવગુરુ તણી આજ્ઞા માગુ;
જીવ્યા અગરે તું બેસજે આંધ, વાણી તણી તો કરજે સવાધ;
આધો પાછો કોઈ અક્ષર શાયે, માફ કરજે દોષ ન આવે;
તગણુ સગણુને જગણુના ઠાક, તે આદે ગણુ છે આઠ;
કીયા સારાને કીયા નગેદ, તેનો નવ જાણું ઉંડારથ ભેદ;
કવીજન આગળ મારી શી મતિ, દોષ ટાળજે માતા સરસ્વતી.
નેમજી કેરો કહું શલોકો, એક ચીતથી સાંભળજે લોકો;
ચાણી શીવાદ સમુદ્ર રાજા, તે કુળે કરવા આવ્યા દીવાજા.
ગરભે કારતક વદ આરો રહ્યા, નવ મસવાડા આઠ દીન થયા;
પ્રભુજી જનમ્યાની તારીખ જાણું, શ્રાવણ મુદ પંચમી વખાણું;
જનમ્યા તણી તો નોખત વાગી, માત પીતાને કીધા વડભાગી;
તરીયા તોરણ બાંધ્યા છે બહાર, ભરી મુકતાફળ વધાવે નાર;
અનુક્રમે પ્રભુજી મોટરા થાય, ક્રીડા કરવાને નેમજી જાય;
સારમે સરખા છે સંગાથે જોર, લટકે બહુ મુલા કલગી તોરા;
રમતા કરતા જાય છે તીહાં, દીઠી આયુષશાળા જે જીહાં;
નેમ પુછે છે સાંભળો ભાત, આતે શું છેરે કહોને ઉપાત;
ત્યારે સરખા સહુ બોલ્યા તે વાણુ, સાંભળો નેમ ચતુરસુજાણુ;
તમારો ભાઈ કશીજી કહીએ, તેને બાંધવા આયુધ બેઠએ;
શંખ ચક્ર ને ગદા એ નામ; બીજે બાંધવા ધાલે નહિ હામ;

એવો બીજો કોઈ બળીયો, આવાં આયુષ્ય તેને બંધાય;
 નેમ કહે લાલું હું હામ, એમાં ભારે શું મોહું છે કામ;
 એવું કહીને શંખજ લીધો, પોતે વળાડી નાદજ કીધો;
 તે ટાણે થયો મોટો ડમડાલ, સાગરનાં નીર ચઢ્યાં કલોલ;
 પંરવતની દુકો પડવાને લાગી, હાથી ઘોડા તો જાય છે ભાગી;
 ઝબકી નારીઓ નવ લાગી વાર, દુટયા નવસેરા માતીના હાર;
 ધરા ધરજને મેઘ ગડગડીઓ, મોટી ઈમારતો દુટીને પડીયો;
 સડિનાં કાળજાં ફરવાને લાગ્યાં, સ્ત્રી પુરૂષ તો જાય છે ભાગ્યાં;
 કૃષ્ણ બળભદ્ર કરે છે વાત, ભાઈ આ તે શો કીધો ઉત્પાત;
 શંખનાદ તો બીજો નવ થાય, એવો બળીયો કોણ કહેવાય;
 કહાડો ખખર જે આતે શું થયું, ભાંત્યાં નગર કે કોઈ ઉગરયું;
 તે ટાણે કૃષ્ણ પામ્યા વધાઈ, એ તો તમારો નેમજી ભાઈ;
 કૃષ્ણ પુછે છે નેમને વાત, ભાઈ આ તે શો કીધો ઉત્પાત;
 નેમજી કહે સાંભળો હુરી, મેં તો અમરતી રમત કરી;
 અતુળી બળ દીકું નાનુડે વેશે, કૃષ્ણજી જાણે રાજને લેશે;
 ત્યારે વીચાર્યું દેવ મોરારી, એને પરણાવું સુંદર નારી;
 ત્યારે બળ એવું આજીજ થાય, તોતો આપણે અહીંયા રહેવાય;
 એવો વીચાર મનમાં આણી, તેડ્યાં લક્ષ્મીજી આદે પટરાણી;
 જળક્રીડા કરવા સરવે જાઓ, નેમને તમે વીવા મનાવો;
 ચાલી પટરાણી સરવે સાંજે, ચાલો દેવરીયા નાવાને કાજે,
 જળક્રીડા કરતાં બોલ્યાં રૂખમણી, દેવરીયા પરણે છબીલી નારી;
 વાંકા નવ રહીએ દેવર નગીના, લાવો દરાણી રંગ લીના;
 નારી વીના તો હુવે કેમ ચાલે, કરી લટકોને ઘરમાં કોણ માલે;

ચુલો કુંદશો પાણીને ગળશો. વહેલાં મોડા તો ભોજન જમશો;
 ખારણે જશો અટકાવી તાળું, આવી અસુરા કરશો વાળું;
 દીવાને બતી દોણજ કરશે, લોંપા વીના તો ઉઝેરા વળશે;
 વાસણ ઉપર તો નહીં આવે તેજ, કોણ પાથરશે તમારી સેજ;
 પ્રભાતે લુખે ખાખરો ખાશો, દેવતા લેવા સાંજરે જશો;
 પેટની વાત કોને કહેવાશે, તે દીન નારીના આરતા ધાશે;
 પડણા આવી જો પાછા જશે, દેશ વીદેશ વાતો બહુ ધાશે;
 મોટાના છોડ નાનેથી વરીયા, માડું કહું તો માનો દેવરીયા;
 ત્યારે સતભામા બોલ્યાં ત્યાં વાણ, સાંભળો દેવર ચતુરસુજાણ;
 ભાલીનો ભડસો નાશીને જશે, પરણ્યા વિના કોણ પોતાની થાશે;
 પહેરી આઢીને આંગણીએ ફરશે, ઝાઝાં વાના તે તમોને કરશે;
 ઉંચા મન ભાલી કેવું કેમસહેશે, સુખ દુખની વાતો કોને કહેશે;
 આટલે પરણાને પાતળીયા નાણી, હું તો નહિ આપું નાવાને પાણી;
 વાંદા દેવને વિધાસે રહીએ, સગવડાલામાં હલકાજ થઈએ;
 ખરણ્યા વિના તો સુખ કેમ થાશે, સગાને ઘેર ગાવા કોણ જાશે;
 ગણેશ વધાયા કોને મોકલશે, તમે જશો તો શી રીતે ખલશે;
 દેરાણી કેરો પાડ જાણીશું, છોડ થાશે તો વીવા માંડીશું;
 આટલે દેવરીઆ દેરાણી લાવો, અમપર નથી તમારો દાવો;
 ત્યારે તાંધીકા આવેરાં આવી, બોલ્યાં વચનો મોઢ મલકાવી;
 શી વાતો કરો સારે સખી, નારી પરણવી રમત નથી;
 ક્યારે પુરૂષનું નથી એ કામ, વાપવા જોઈએ ઝાઝે દામ;
 ઝાંઝર નેપુરને ઝીણી જવભાળ, અણુવટ વીકુવાને ઘાટે રૂપાળા;
 ખામપાને ઝાઝી પુથરીયો બાંધએ, મોટે સાંકળે પુથરા શોધએ;

સોના ચુડલો ધુધરીના ઘાટ, છતાં અંગૂઠી અરીસાના દાઢ;
 ધુધરી પોચીને વાંક સોનેરી, ચંદન ચુડીની ભાત ભલેરી;
 કથી સાંકળી ઉપરસિંહ મોરા, મરકટ બહુમુલાં નંગ જડલાં;
 હુસી પાટીયાં જડાવ જોધએ, કાળીગાંઠીએ મનડું મોહીએ,
 કાંબી ઘોહીએ ધુધરીઆળી, મનડુ લોભાય કુમજુ ભાળી,
 નવશેરો હાર માતીની માળા, કાને ટંટોડા સોનેરી ગાળા
 મજકણીઆ જોધએ મુલ ઝાઝાના, બીણા માતી પાણી તાળના
 લીલાવટ દીલડી શાભે બહુ સારી, ઉપર દામણી મુલની ભારી
 ચીર ચુંદડી ગરબોળા સાડી, પીળી પટાળી મુલની ભારી.
 બાંટ ચુંદડી ડસળી જોધએ, દશા દીવાળી પહેરવા જોધએ
 એવા મુલના કમખા કહેવાય, એવડું નેમથી પુર કેમ થાય.
 આટ પાણ્યાની પાડ છે નાય, નારીનું પુર શી નીતે થાય
 ત્યારે લક્ષ્મીજી બોલ્યા પટરાણી, દીયરના મનની વાતો મેં જાણી
 તમારું વેળુ માથે ધરીશું, બેઉનું પુર અમે કરીશું;
 આટ પ લો અનોપમ નારી, તમારો ભાઈ દેવ માં નારી
 જાતીસ હજાર નાર છે જેહને, એકનો પાડ ચડશે તેને;
 આટ રૂદીયથી રીડર ટાળો, કાકાજ કેરું ઘર અજવાળો;
 એવું સાંભળી નેમ ત્યાં હશીયાં, ભાલીના બોલ રૂદેમાં વશીયા
 તાંહાંતો કુશનને ઘર દીધી વધાઈ, નીરચેપરણશે તમારો ભાઈ
 ઉમસેન રાજા ઘર છે બેટી, નામે રાજુલ શુણની પેટી;
 નેમજ કેરો વિવા ત્યાં કીધો, શુભ લગ્નનો દીવસ લીધો
 ચંડપ ઘાલ્યા કુશનજી રાય; નેમને નિત કુલેકાં થાય
 પીઠી ચોળેને માનનિ ગાય, ધવજ મંગળ અતી વરતાય,
 સરીયા તોરણ બાંધ્યાં છે બહાર, શાહાશાહ ત્યાં નેમને ગાય,

જાનઘયા સજાઈ કરે ત્યાં સારી, હલબલ કરે દેવમોહારી,
 વહુ વાર વાત કરે છે છાને, નહિ રહિએ ઘેર જઈશુ જાને,
 છપન કરોઃ જાદવનો સાથ, લેળા કૃશન બળભદ્ર ભાત,
 મેઢીયા ઘોડલે મેના અસ્વાર, સુખપાલ કેરોલાઘ નહી પાર
 ઘોડવેલ તા ઠા.બગી બહુ જોડી, મેના ગાડીઓ જોતરા ઘેરી
 બેસ જાદવ વેદ વાંકડીઆ, શોભે સો વાણુ હીરલે જડીઆ.
 કડાં પુરીઓ બાંજુબંધ કસીઆ, સાલો દાસાલો એતેછે રસીયા
 છપનકોટી બરાબરીઆ જાણુ, બીજા જાનઘઆ કેટલા વખાણુ;
 જાનડી શોભે બાળુડા વેશ, વીલેકે મોતી પરોવે કેશ;
 ઘોળો શણગાર ધર્યો છે અંગ, અલબેલી તાલે અતિ ઉછરંગ;
 ભીલાવર ટીલડી દામણી તાગકે જેમ વીજળી વાદળે સખ
 અંદ્રવદનીને અગ જે નેણી શીલંકી જેની નાગરતી વેણી;
 રથમાં બેશી બાગક ધવ યે બીજી પોતાનું ચીર તસમાવે,
 એક અનુક્રમે નારંછે ઝાઝી, ગાય ગીતને ધાય રાજી,
 કોઈ કહે છે ધન વાજુલ નાર, નેમ સરીખો પામી ભરથાર.
 કોઈ કહે પુન્ય નેમનુ ભારી, તે થકી મળીઆં વાજુલ નારી,
 નેમ અન્યોઅન્ય વાદ વદે છે, મહોડા મલકાવી વાતો કરે છે,
 કોઈ કહે છે અમે જઈશુ વહેલ, બગદને ધી તો પાઈશુ પેલે,
 કોઈ કહે મારા બગદા છે ભારી, પોંચી ન શકે દેવમોહારી,
 એવી વાતોના ગપોળા તાલે, પોત પોતાના મનમા માલે,
 બોતેર કળાને બુધ વીસારી, નેમ નાહી ને પેહરે શણગાર;
 પેહરી પીતાંબર જંરકસી જામો, પાસે ડિલા છે નવસાનો મામો
 માથે મુગટ હીરલેજડીયો, બહુ મુદો છે કસબીનો ધડીયો
 ભારે કુંડળ છે બહુ મુલા મોતી, શેહરની નારી નેમને જોતી

નવસરો મોતીનો હાર, બાંધ્યા બાબુખંધ નવ લાગી વાર
 દસે આંગળીએ વેઢને વીટી, જણી દીસે છે સોનેરી લીટી
 હીરા બહુ જડીઆ પાણીના તાળા, ક્યાં સાંકળાં પેરે વરરાજા;
 મોતીનોતોરો મુગરમાં ઢળકે, બહુ તેજવી કલગી તે ચળકે;
 રાધાએ આવી આંખડીઆંજી, બહુ ડાહ્યાં છે નવ જાએગાજી
 કુમકુમનું દીલુ કીધું છે ગાલે, ટપકું કરતુરી કેરું છે ગાલે;
 ખાન સોપારી શ્રીફળજોડે, ભરી પોસને ચડ્યા વરઘોડે
 ચઢી વરઘોડા ચઢ્યામાં આવે, નગરની નારી મોતીયે વધાવે;
 વાજાં વાગેને નાટારંગ થાયે, નેમ વીવેકી તોરણ જાયે;
 કુસળ મુસળને રવેયો લાવ્યાં, પુખવા કારણ સાસુજી આવ્યાં;
 દેવ વીમાને જોયતે ચડી, નેમ નહીં પરણે જાશે આ ઘડી
 એવામાં કીધો પશુડે પોકાર, સાંભળો અરજી નેમ દયાળ;
 તમે પરણશે ચતુરમુજાણ, પ્રસાતે જાશે પશુઓના પ્રાણ;
 માટે દયાળુ દયા મનમાં રાખો, આજ પશુડાને જીવના રાખો;
 એવો પશુઓનો મુજી પોકાર, જોડાવ્યા પશુડા નેમ દયાળ;
 ખાજ ફરીયા પરજ્યા તો નહીં, કુંવારી કન્યા રાજુલ રહી;
 રાજુલ કહે છે ન સરીયાં કાજ, દુસ્મન થયા પશુડા આજ;
 સાંભળો સરવે રાજુલ કહે છે, હરણીને તીહાં આજાંભો દે છે;
 ચંદ્રમાને તે લાંછન લગાડ્યું, સીતાતું હરણ તેં તો કાંવ્યું;
 મારી વેળા ક્યાં થકી જાગી, નજર આગળથી જાને તુ ભાગી;
 કો વીલાપ રાજુલ રાણી, કરમની મતી મેંતો નવ જાણી;
 આં ભવની પ્રીતીને ઠેલી, નવમે ભવે કુંવારી મેલી;
 એવું ન કરીએ નેમ નગીના, જાણુ મન રંજના લીલા;

તમારા હાથએ રણમાં રણજાવી, તે તે નારી ઠેકાણે ન આવી;
 તમે કુળતરો રાખોછો ધારા, આજ આખો છે તમારો વારા;
 વરઘાડે ચઢી મોટો જશ લીધો, પાછા ફરીને ફરજેતો કીધો;
 આંખે અજાવી પીઠી ચોળાવી, વરઘાડે ચઢતાં શરમ ન આવી;
 મારે ઉપાડે જીન બનાવી, ભાલીઓ પાશે ગાણાં ગવરાવી;
 એવા દાઢી સરવેને લાવ્યા, સ્ત્રી પુરૂષને ભુલા ભભાવ્યા;
 ધ્યાનકે લાગેતો પાછેરા ફરજે, શુભ કામ અમારૂં કરજે;
 પાછા ન વળીયા એકે દાન, દેવા માડ્યુ વરસી દાન;
 દાન દધને વીચાર કીધો, આવણુ સુદ ક નો મહુરત લીધો;
 દીક્ષા લીધી ત્યાં નવ લાગી વાર, સાથે મુનીવર એક હજાર
 ગીરનારે જઈને દારજ કીધુ, પંચાવનમે દીન કેવળ લીધુ;
 પાંચા વધાર્યું તાબુલ રાણી, પીવા ન રહ્યાં ચાંગળુ પાણી;
 નેમને જઈ ચરણે લાગી, પેઉણ પાશે મોજ તાં માગી;
 આપો કેવળ તમારી કહાણુ, હું તો શોકને જોવાને જાઉં;
 દીક્ષા દારજ કીધુ, ઝટ પટ પોતે કેવળ લીધુ,
 રહ્યું અખંડ એવાતણુ આજ, ગયા શીવ સુંદરી જોવાને કાજ;
 સુદની આઠમ અસાડ ધારી, નેમજી વરીયા શીવવધુ નારી
 નેમ તાબુલની અખંડ ગતી, વરણુન કેમ થાશે મારી વતી;
 જશારથ કહું બુધી પ્રમાણે, બેઉના સુખની કેવળ જાણે;
 ગાશે ભણસેને કોઈ શાંભળશે તેના મનોરથ પુરા તે કરશે;
 શીવનું ધ્યાન રૂદીએ જે ધરશે, તેતો શીવવધુને નીરજે વરશે
 સંવત ઓગણીસે આવણુ માસ; વદની પાંચમતો દીવસ ખાસ
 વાર શુકરનું ચોથડીયું સાડ પ્રસન્ન થયું મનહું મારૂં

મામ ગાંગડના રાજ રાયસજે કીધો સલોડો મનને ઉછરે; મહાજન ભવથકી મેં કીધો વાંચી સલોડો સારો જશ લીધો શેહેર ગુજરાત રેવાશી જાણે; વીશાશ્રીમાળી નાત પ્રમાણે; પ્રભુની કીરપાથી નવનીધ થાય. બેઉ કર્નેડી સુરશશી ગાય નામ દેવચંદ પણ સુરશશી કહીયે; બેઉનો અરથ એકજ લખ્યે દેવચંદ સુરચંદ છે રાશી સ્તીક વાણી રૂદીઆમાં વશી.

નેમનાથનું સ્તવન.

લેતા જાઓર સામળીઆ બીડી પાનનકી; બીડી પાન નકી દીલ જાનનકી લેતાં ટેક. કાથારે સુના લવંગ સોપારી વારી તેરા દીલ જાનનકી. લેતાં ૧ તાલ મૃદંગ સરણાધુસરાદા બાણબની રંગતાનકી લેતાં ૨ શેસાવનકી કુંજગલનમે લગી ઝરી શુભ ધ્યાન નવ લેતાં ૩ કહે નથુ પ્રભુ ધર્મ પ્રકાશીત હું બલીહારી કેવળ જ્ઞાનનકી લેતાં ૪

ભલાણ મેરો નેમ ચલો ગીરનાર એકેલો જાનશે મેરો, રાજુલ ઉલી અરજ કરે છે ભલાણ મેરી અરજ સુને મહારાજ. એકેલી ૧ તોરણ આયે ચલે રથ રેરી ભલાણ ઉવાંતો પસુવનકી સુનીછે પોકાર એકેલી ૨ શેસાવનકી કુંજગલનમે ભલાણ વાતો પંચ મહાવૃત ધાર એકેલી. ૩ હરખચંદ પ્રભુ રાજુલ વીનવે ભલાણ મેરી હબ્બે મુક્તિમે વાસ એકેલી. ૪ દાઢીયું.

લાગી તેરે ફરસનકી ખુમારીઆ લાગી તેરે. ટેક. ભાંગ ધતુરો સુને કેક ન આવે બીન કેરે સુધ બીસારીયારે

લાગી ગગનકે બાન ભરી ભરી માગે; મારી મોહે પ્રેમ કઠારી
આરે લાગી. ૨ તુહી તુહી કરતા મધન ભાહેએ રૂપવંદ પીયા
વારીયારે લાગી. ૩

સાખી

જન પ્રતીમા જનવર સ્વામી, ન ગણે કોઈક ગમાર;
જન પ્રતીમા જન સમી ગણી, પુજે તે ત્રણ કાળ.
કુ મતી મુખ કાળા તની, નવી સમજે સુત્ર વાત;
ઉંઘી મત ચાલે ઘણા, તસ મુખ દુરે દાટ.

રીખવદેવજનું સ્તવન.

આપ રહ્યો દીલ બાગમાં, સુન પ્યારા જનજી, આં-
કણીં ચુન ચુન કલીઓ તોરે વરણે ચઢાવુ, ગુણ અનંતા તો-
રાગમે; સુન૦ ૧ મરૂ દેવી નંદન આદી જીનેશ્વર, ખેલે અનતા
તોરા રાગમે. સુન૦ ૨ રૂપવંદ કહે નાથ નીરજન જીહુ
વીક્સાત વન બાગમે, સુન૦ ૩

આધાતમાનું સ્તવન.

ઘેર ઘેર નહી આવે અવસર, ઘેર ઘેર નહી આવે.
ટેક. જયું જાણે ત્યું કરલે ભલાઇ, જનમ જનમ મુખ પાવે
અવસર. ૧ તન ધન જોખન સખહી જીઠા, પ્રાણ પલકમે જાવે
અવસર૦ તન છુટે ધન કોણ કમકો, કસલો કૃપણ કહાવે; અ-
વસર૦ જોકો દીલમે સોચ બસતાહે ત્યાકુ જીઠ ન ભાવે અ-
વસર૦ આણુંદન પ્રણ ચલત પંથમે, સમર સમર મુણ
દાવે અવસર૦

દોડીયું.

અંતર મેલ મીટયો નહીં મનકો, ઉપર તન કયા ધો-
યારે. અંતર. ટેક સોળ સણગાર સજીરે શરીરપર મુખડા કા-
મે જોયારે. અંતર. ૧ અગર તગર અખીલ અરગજા, ગાંદી
દેહ સંગ મોહયારે અંતર ૨ સરસ હાર કરી તનને યોશે,
તીરીઆ પલંગપર સોયારે. અંતર ૩ કહે જીવનદાસ જે
અક્ષય અમરપદ, જખ નીખ્યા તખ રોયારે. અંતર ૪

અરીઆળી.

કેહેવા દેને કહાન, તારી માને કેહેવા દેને કહાન; એ
રાગ. નાની વહુને પરધેર રમવાનો ઢાળ, નાની વહુને પરધેર
રમવાનો ઢાળ. નાની વહુને પરધેર રમવાનો ઢાળ પરધેર રમતા
થઈ જુડા બોલી દશે ધણીને આળ. નાનીં હળવે આળા
કરતી હીંડે, લોક કહે છીનાળ. નાનીં આળ્યા જણ જણના
લાવે, હયડા ઉપાસે સાલ, નાનીં આધરે પડારાણ જીવોરે
લગાર, શેકટ ખાસે ગાળ, નાનીં આનંદધન શું રંગે રમતા
ગાળીને કાને ઝાલુકે ઝાલ. નાનીં

ગોડી પારસનાથનું સ્તવન.

આવના આવના આવનારે, સ્વામ મેરી ગોડીસે આ-
વના એ રાગ. મીલાવના મીલાવના મીલાવનારે, ગોડીજીકો
દરશન મીલાવના. અનુભવ મેવા ભજસે પ્રભુજી, ઉન મોહો
દરીસન દેખાવનારે, અંતરજામી અતર ન રાખે; દીધા દરી-
સન મુખ પાવનારે ગોડીં રામ વીજુધ કહે જીન પ્રભુ, પાયા
શા તનકો તાપ મીલાવનારે ગોડીં

નેમનાથના સાતવાર.

- આદીતે અરીહંત અમ ઘેર આવોરે;
 મારા શામ સહુજા નેમ દીલમાં લાવોરે. ૧
- સોમે તે શુભ શણગાર સજીએ અંગેરે;
 મારા જીગણવનની સાથ રમીએ રંગેરે. ૨
- મંગળ શુભ દીન આજ મંગળ ચાડેરે;
 કાંઈ નવ ભવ કેરો નેહ હું સંભાડેરે. ૩
- બુધ ઘેર આવો નાથ બુધી તે બળીયારે;
 પ્રભુ એક સેહસને આઠ લક્ષણ ભરીઆરે. ૪
- ગુરૂ ગીરવા ગુણવંત સીવા દેવીનારે;
 કાંઈ સમુદ્રવીજ્ય કુળચંદ નેમ નગીનારે. ૫
- શુકર સેહસાવન ચાલો સજનીરે;
 માટે સમય થયો પ્રભાત વીતિ રજનીરે. ૬
- શનીવારે સંજમ લીધ પ્રીત વધારીરે;
 દાનુ પામ્યા પરમાનંદ, નેમને નારીરે. ૭
- કહે મુળચંદ જે એમ અજા આતા કુળસેરે;
 જે નીરમલ પાળે શીયળ ભવજળ તરસેરે. ૮

વસંત.

વસંત પંચમીને નહિતમ ક્ષેત્ર લગન લીધો નીરધાર
 લલના, સહુ સાજન મળી તોરણ આપે, પશુડે માંડ્યો પોકાર
 વસંત વીવા આદ્યો હો, હો મેરી લલનારે પરજેછે નેમકુમાર
 વસંતો લીલા પીળા વાંસ રંગાવો. ચેરી ચીતરાવો ચાર
 લલના, ભાવે તે દેવતા વેદ ભણે છે. મંગળ આવે સખીઓ

આર. વસંત. નેમજી હુમઆમાં રોયે ભરાણા, સંસારમાં નહી
 સાર લલના રથ વાળી નેમ ગીરનારે ચાલ્યા રોતીરે રાબુલ
 નાર વસંત. આઠ ભવની હું નારી તુમારી, શોરે અમારો
 વાંક લલના. ભવ ભવની હું નારી તમારી; કાનઠે કામણ-
 બારો વસંતઠે રાબુલ ચાલ્યાં સંજમ લેવા જઈ ચાલ્યાં ગઢ
 ગીરનાર લલના કર્ણેડી હું તમ પાચે લાગુ, તારજો દીનદયાળ
 વસંત વીવા આદ્યો હો.

જનબીંબ સ્થાપવાનું સ્તવન.

વીર વઢે એમ વાણીરે પ્રાણ-એ દેશી.

ભરતાદીકે ઉધારજ કીધો, શેતરૂંજા મોખર, સોનાં તણાં
 બેણે દેરાં કરાવ્યાં. રત્ન તણાં બીંબ થાપ્યા હો કુમતી ક્યાં
 પ્રતિમા ઉઠાપી એ જન વચને થાપી હો કું ૧ વીર પછે
 બસે નેત્રું વરસે, રાપતી રાય સુભણ; સત્રા લાખ પરસાદ
 કરાવ્યા સવા કરોડ બીંબ થાપ્યા હો કુર દરપતિએ જન
 પ્રતીમા પુણ, સુત્રમાં સાખ કરાની, છઠે અંગે તે વીરે ભાખ્યું
 બણધર પુરે સાખ હો કું ૩ સંવત નવશો તાણું વરસે
 વીમળ મંત્રીધર બેહુ આણુ તણા બેણે દેરાં કરાવ્યાં, બે
 હજાર બીંબ સ્થાપ્યા, હો કું ૪ સંવત અગીયાર નવાણું
 વરસે રાજા કુમારપાળ; પાંચ હજાર પરસાદ કરાવ્યા, સાત
 હજાર બીંબ થાપ્યા હો કું ૫ સંવત બાર પંચાણું વરસે
 વસ્તુપાળ તેજપાળ, પાંચ હજાર પરસાદ કરાવ્યા, અગીઆર
 હજાર બીંબ થાપ્યા, હો કું ૬ સંવત બાર બોતેર વરસે
 ધનો સંજવી બેહુ, રાણકપુર જી દેરાં કરાવ્યા કરોડ નવાણું

દ્રવ્ય ખરચો હો૦ કુ૦ ૭ સંવત તેર ધકાતેર વરસે સમરો
સારંગ શેઠ ઉધાર પંદરમે સેતરજ કીધો, અગીઆર લાખ
દ્રવ્ય ખરચો હો૦ કુ૦ સંવત છાતેર વરસ બાદશાહને વારે
ઉધાર સોળમે સેતરજે કીધો, કરમાસાએ જશ લીધો હો૦
કુ૦ ૯ જન પ્રતીમા એ જનવર સરખી પુજે ત્રીવીધ તુમ
પ્રાણી; જન પ્રતીમામાં સદેહ ન રાખો, વાયક જશની
વાણી હો૦ કુ૦ ૧૦

નેમનાથનું સ્તવન.

સંજમ લેઉગી સાથ પીયા મેંતો સંજમ લેઉગી, સંજમ
લેઉગી. મે સાથ ચલુગી પીયા મેંતો સંજમ લેઉગી. રહુગી
પ્રીતમ પાશ પીયા૦ ૧ સમુદ વીજય શીવા દેવિકો. નંદન
જદુપતિ નેમકુમાર. પીયા૦ ૨ માન પીના મેરો જનમદીચોદે
કરમ લખો કીરતાર પીયા૦ ૩ તન ધન જોખન ધરે નહી.
અપનો સુપના જેમ સંસાર. પીયા૦ ૪ અષ્ટભવ નરને ધી-
ચોદે નવમે તજહે નાર. પીયા૦ ૫ તોરણ આગેચલે રથ રેરી
પશુઓના સુણી પોકાર, પીયા૦ ૬ રહેસાવને જઈ સંજન
લીધુ છાડા વીજય વીકાર પીયા૦ ૭ રાજુડ પ્રીતે પ્રભુ પાપ
નમી લીધો સંજમ ભાર પીયા૦ ૮ કરમ ખપાવી કેવળ
પાની પોતાં વેગતી મોઝાર પીયા૦ ૯ રંગ કહે પ્રભુ સરજ
તમારો દેજે ભગતી સાર પીયા. ૧૦

સ્તવન ૨ જી.

રહો રહો જાદવ રાય દોઝો ઘડીઆ,
દોઝો ઘડીઆરે અખ ત્યાર ઘડીઆ.

આંકણી.

ત્રેમકા ખાલા બોલ્યાત ભરાહે,	
પીવત મધુરી શેલડીઆ.	રહો ૧
હાથ શું હાથ મીલાઈ દીઓ સાહી,	
કુલડા બીજાણું શેજડીઆ.	રહો ૨
રાગુલ છાડી ચલે ગીરનારે,	
દીપતા મોન વેલડીઆ.	રહો ૩
રૂપચંદ કહે નાથ નીરંજન,	
મુક્તિ વધુ ગુણ શેલડીઆ.	રહો ૪
સિદ્ધાચળનું સ્તવન.	

સિદ્ધ ગીરી ધ્યાવો ભવિકા સિદ્ધગીરી ધ્યાવો, ઘેર બેઠા
પણ બહુ ફળ પાવો; ભવિકા આંકણી નંદીસર જાત્રા જે
ફળ હોવે, તેથી બમણેર ફળ પુંડરગીરી હોવે. ભ. તમજી
ચક્રેરી આગણું ગજદતા, તેથી બમણેરફળ જીયુ મહતા ભ૦
બટ ઘણું ઘાતકી ચઘત વુહારે છારીશ ગણુ ફળ ખળ
વીહારે ભ૦ ૩ તેથી તેર ગણુ ફળ મેર ચેત્ર વુહારે, સહ-
સહસ્ય ગણુર ફળ સમતસિખરે, ભ૦ લાખ ઘણેર ફળ અંજ
ન ગીરી વુણેર, દસ લાખ ઘણેર ફળ અષ્ટાપદ ગીરનારે
ભ૦ કોડ ઘણેર ફળ શ્રી સિદ્ધાચળ ભેટે જેમરે, અનાદિના દુ
રીત ઉમેરે ભ૦ લાખ અનલ અનંત પાવે જ્ઞાન વીમલ સુરી
એમ ગુણ ગાયે ભવિકા એમ ગુણ ગાયે.

પ્રસ્તવન

કુંવર ગભારો નજરે દેખતાંજ એ દેશી.
સમકીત દ્વાર ગભારે પેસતાજ, પાળળ ગયા ફરેરે; મો-

હુંન માફ દેવીનો લાણેાળ, દીઠા આનંદ પુરે સ. ૧ આજી
વરેલું સાત કરમનીલ; સાગર કોડા કોડી હીણરે, હસ્થતિર્મ
પદમકરણ કરીલ, વિસ્થ આચુરવમોઘર લીધારે. સ. ૨ મુગલ
ભાખી આઘ કુ'ખાયનલ. મિથ્યાને મોહની સાકલ સાથરે,
આર ઉઘાડયાં સુવે સંવેગમનાલ, અનુભવ જીવને બેઠા
નાથરે. સં ૩ તોરણ બાંધુ છન દયા તણુલ, સાથીયો પુરયો
શાં. ૪ રરે, ધુપ ઘટા પ્રભુ રુણ અનુમોદનલ ત્રીગુણ
મંગળ આઠ અનુપરે સં ૪ સંવર પાણી અંગ પમાલણેલ
કેશર ચંદન ઉતમ ધ્યાનરે, આતમાલ. પુજે પરમેશ્વર પુન્ય
પવિત્રરે, કારણ જોગેજોગે કારણ નીપજેલ ખીમાવિજયલન
આગમ રીતરે.

ગીરનારતું સ્તવન.

તોરણથી રથ રેરી ચાલ્યા કંથરે,	પ્રીતમલ.
આઠ ભવની પ્રીતડી તોડી તંત;	મારા પ્રીતમલ.
નવમે ભવપણ નેહ ન આણ્યો મુજરે,	પ્રીતમલ.
તે શે કારણે એટલે આવડું તુજ,	મારા પ્રીતમલ.
એક પોકાર મુણી તીર્યંચનો ઈમરે;	પ્રીતમલ.
મુકો અખળા રોતી પ્રભુલ કીમ,	મારા પ્રીતમલ.
ખટ જીવના રખવાળમાં શીરંદારરે;	પ્રીતમલ.
તો કીમ વીઘવતી સ્વામી મુકો નાર,	મારા પ્રીતમલ.
શીવ વધુ કેર એવુ કેવુ રૂપરે;	પ્રીતમલ.
મુજને મુકીને ચિતમાં ધરી છન જીપ,	મારા પ્રીતમલ.
છનલ લીએ સહસ્રાવનમાં વરત ભારરે;	પ્રીતમલ.

ઘાતી કરમ ખપાવીને નિરધાર, મારા પ્રીતમજી.
 કેવળ સંઘી અનંતિ પ્રગટ કીધરે, પ્રીતમજી.
 જાણી રાણુલ. ધમ પ્રતિજ્ઞા લીધ; મારા પ્રીતમજી.
 જે પ્રભુએ કરવું કીધું મન ઉલાસરે, પ્રીતમજી.
 એમ કહી વરતધર થઈ પ્રભુ પાસ; મારા પ્રીતમજી.
 પ્રભુ પહેલાં નીજ સોડ્યવું જોવા રૂપરે, પ્રીતમજી.
 કેવળ જ્ઞાન લકને થઈ છે સીધ સ્વરૂપ. મારા પ્રીતમજી.
 શીવ વધુ વરીઆ જીનવર ઉત્તમ નેમરે, પ્રીતમજી.
 પદમ કહે પ્રભુ દાખો અવીચળ પ્રેમ. મારા પ્રીતમજી.

ગરબી.

તમારા મુખમાં ઉપર વારી લાલ લટકાળા. લટકે અંદ-
 નખાલા તારીલાલ લ. શુળીવું શીંહાસન કીધુ લાલ લઠ
 ઉગાર્યો મુદ્દરશન રાજ લાલ લ. ચરણે ગદ કોશીઓ
 હશીઓ લાલ લ. એતો દવલોક જઈ વશીઓ લાલ લ.
 એવી રીત તમારી ન્યારી લાલ લ. શુરશર્શને બલીહા-
 રી લાલ લ.

સંઘાય.

આપ સ્વભાવમારે અખધુ સદા મગનમાં રહેના. જ-
 ગતજી વહે કરમાધીના અચરીજ કહુઅન લીના અ. ૧
 તુમ કહી મેરા કોઈ નહી તેરા કયા કરે મેરા મેરા; તેરા
 હેસો તેરી પાસે અવર સખ અનેક અં ૨ વપુ વીનાશી
 તુ અવીનાશી અખહે ઉનકુ વીલશી. વપુ રાખ જખદુર
 ની રાશી તખ તુમ શીવકા વાશી અં ૩ રાગને રીસા દોય

ખવીસાએ તુમ દુખકા દીસા, જખ તમ ઉનકુ દુર કરીયા
 તખ તુમ જગ કાઈના. અ. ૪ પારકી આશા સદા નીરાશા
 એહે જગ, જન પાસા તે કાઠનકુ કરો અવ્યાસ લહી
 સદા મુખ વાસા. અ. પદમહીક પાણ કખહાક હુવા
 અખ બ્રાણ; કખહી જગમા કીરતી ગાણ સખ પુદગળકી
 બાણ અ. ૬ મુધ ઉપયોગને રામતાયારી. જ્ઞાન ધ્યાન મ-
 નોહારી, કરમ કલંકકુ દુર નીવાર, જીવ વરે શીવનારી.
 અં ૭

સ્તવન ૧૫ મું.

શ્રી ઋષભદેવનું સ્તવન.

માતા મહાદેવાના નંદ, દેખી તાહરી મુરતિ માઈ મન
 લોભાણુજી માઈ દિલ લોભાણુજી, દેખી તાહરી મુરતિ માઈ
 મન લોભાણુજી. એ રૂઢ. કર્ણા નાગર, કર્ણા સાગર; કાયા
 કંચનવાન; ઘેરી લાંછન પાઉત્રે કાંઈ, ધતુષપાંચસે માન,
 માતાં ૧ ત્રીગડે બેસી ધામ કહંતા, મુણે પરખદા બાર
 જોજનગામની વાની મીઠી, વરસંતિ જળધાર માતાં ૨
 ઉરવશી રૂઢી અપહરા ને રામા છે મન રંગ; પાયે નેપુર રણ-
 ગણે કાંઈ, કંતી નાટારંગ માતાં ૩ તુંહી બ્રમા તુંહી વિદ્યાતા,
 તુ જગ તાંણુ હાર; તુજ સખો નહીં દેવ જગતમાં, અર-
 વડીયાં આધાર. માતાં ૪ તુંહી બ્રાતા તુંહી જગતનો દેવ;
 મુરનર કિન્નર વાસુદેવા કરતાં તુજ પદ સેવ માતાં ૫ શ્રી
 સિદ્ધાચળ તિંધ કેરો, રાજા રિષભ જીજ્ઞાસ કીર્તી કરે માણેક
 મુની તારી યાગો ભવના કુંદ માતાં ૬

સિદ્ધચળ મંડન રૂપભાજન સ્તવન.

રાગ માઠ.

મનરી ખાતાં દાખાજી મહારાજ હોરીખવજી થાને,
મનરી આંકણી કુમતીના ભરમાયાજી મહારાજરે કાંઈ વ્યવ-
હારિ કુલમે । કાલ અનત ગમાયાજી । મહારાજ હો રિખવજી
॥ ૧ ॥ કરમ વિવર કુછ પાયાજી મહારાજરે કાંઈ । મનુષ્ય
જનમે । આરજ દેશે આયાજી મહારાજ હો રિખવજી ॥ ૨ ॥
મિથ્યા જન ભરમાયાજી । મહારાજરે કાંઈ, કુગુરૂ વેશે
અધિકો નાચ નચાવજી । મહારાજરે હો રિખવજી ॥ ૩ ॥
પુન્ય ઉદય ફીર આયાજી, મહારાજરે કાંઈ । જિનવર ભા-
ષિતના તત્વ પદારથ પાયાજી । મહારાજ હો ॥ રિખવજી
॥ ૪ ॥ કુગુરૂ સંગ છટકાયાજી । મહારાજરે કાંઈ । રાજ-
નગરમે । સુગુરૂ વેષ ધરાયાજી । મહારાજરે હો । મહારાજ
હો રિખવજી ॥ ૫ ॥ સઘળા કાજ સરાયાજી । મહારાજરે
કાંઈ ન મનડો મરકટ માને નહી સમજાયાજી । મહારાજ હો
રિખવજી ॥ ૬ ॥ કુવિષયાં સંઘ ધ્યાવેજી । મહારાજરે કાંઈ
મમતમાયા । સાથે નાચ નચાવેજી । મહારાજ હો રિખવજી
॥ ૭ ॥ મહિમા પુજા દેખી માન ભરાવેજી મહારાજરે
કાંઈ । નિરગુણીયાને । ગુણીજન જગમે કહાવેજી । મહારાજ
હો રિખવજી ॥ ૮ ॥ છઠીવારે તુમરે દ્વારે આયાજી । મહારા-
જરે કાંઈ । કર્ણાસિધુ । નામ ધરાયાજી । મહારાજ હો
રિખવજી ॥ ૯ ॥ મન મરકટકુશિયો નિજ ધર આવેજી ।
મહારાજરે કાંઈ । સઘળી વાતે । સમતા રંગ રંગાવેજી ।

મહારાજ હો રિખવજી ॥ ૧૦ ॥ અનુભવ રંગ રંગીલા સુમ
 ॥ સંગીજી । મહારાજાજે કાઈ । આતમતાજ અનુભવ રાજ
 સંગીજી । મહારાજ હો રિખવજી ॥ ૧૧ ॥

શ્રી નેમનાથ તથા રાજેમતીના બાર મહીના.
 રાજેમતી સતિ પ્રભુને કહેરે, નેમ મારા પ્રાણ આધાર;
 તોરણ આવી રથ ફેરવોરે, નહીં જદુકળનો આવ્યાર.
 રથવાળો પ્રભુ પાછા ફરોરે, સુણો પેઉડા ચતુરસુજાણ;
 મેળો મળ્યો જુગતી જોડોરે, ચાલો જઈએ માંહેરા મંડાણ
 રથવાળો. એ ટેક. ૧

નવ ભવ નેહ નિવારીયારે, સુણી પ્રભુ પશુનો પોકાર;
 રાણીની વાણી ઉર ના ધરીરે, સુણો જદુકળ શણગાર. રથ. ૨
 શ્રાવણ છડે મન મોહનારે મહેલી ગયા નિરધાર;
 ધન વરસે ઝરમર વાદળીરે, નયણે આંસુડાની ધાર. રથ. ૩
 ભાદરવો ગંભીર ગાજતોરે, પાક્યાં કરશણ શાળ;
 પતિ સંગ સખી રંગ રમેરે, ખેલતાં બાળ ગાપાળ. રથ. ૪
 આસો માસે સુખડી ભલીરે, શેવ સુવાળીની દેવ,
 ગારી રમે જ્યમ ગાવીંદુરે, તેમ રમે દંપતિ દેવ. રથ. ૫
 દશરાના દિન વહી ગયારે, આવી દીવાળી સુજાણ;
 હુણ્ય ન આળ્યો પેઉ આંગણેરે, ક્યાં મડું કરમની કહાણ
 કારતક માસે કેળી કરેરે, સખી મારી પતિથી પ્રભાદ;
 વેરણ લાંબી ધઈ રાતડીરે પેઉડા બિછાવું હું ગાદ. રથ. ૭
 માગશરે લોક લગન કરેરે તોરણ બાંધે છે દવાર;
 વણ પરણે શા વાંકે તણેરે સુણો પેઉડા પ્રેમદ્ય પોકાર, રથ ૮

ઘોરે તો શોશ ઝાઝે પડેરે, ટાહાડ પડે વા વાય;
 તમણ લાગે કટુકનેરે, ઘડીય ન વિરહ વેઠાય. રથ ૨૫
 મહા માહે બેશીને માહરેરે, નિરખ્યો ન મેં જગનાથ;
 ચોરીમાં બેશીને નાવતોરે, ઝાડ્યો ના જમણા હાથ. રથ ૨૬
 નાજ વસંત ખીડ્યો ઘણોરે, ખીડ્યાં છે વન ફૂલ ફાલ;
 ફાગણ હોરી બેસે વિશુરે, ઉઝાવે અખીય ગુનાલ રથ. ૨૭
 કેળ તણાં ઘર વિરચી રમેરે, દંપતી ઉપવન વાટ;
 બેસી સજેડે હિયે હીચકેરે, રંગ રમે છે ચોપાટ. રથ ૨૮
 ચેતર માસે ચપો ફળ્યોરે, ફૂલી ઘણી ફુલ જાત;
 મધુકર માલતિ વિરપે કરેરે, કેશુડે ઝંપાપાત. રથ ૨૯
 વૈશાખે આંખા વાડીઆંરે, ફળ ભાળે લગ્નકાય;
 કોયલડી ત્યાં ટહુકા કરેરે, વિરહી સુણી અઝળાય. રથ ૩૦
 બેઠ તપે ભુતળ તાપથી, તેમ તપે વિરહણી નાર,
 ઘરણીની બહારે ધન ઉતર્યોરે, પણ નાચ્યો પ્રાણ આધાર. રથ ૩૧
 માસ અષાઢ વરસે ઘણોરે, ઝમકે વિજ ઝીયો ચોપાસ;
 બપોર્યો પેઉપેઉ ઉચરેરે, મન મારૂ પેડાની પાસ. રથ ૩૨
 આવણુ શુદ્ધી છાને દીનેરે, સહસાવન પ્રભુ જાય;
 દક્ષિ પંચાવન દીનેરે. નિરમળ કેવળ થાય; રથ ૩૩
 સતિય મિશેમણિ રાજેમતીરે, સુણી આઘ્યાં સખીઓ સંગાય

હાથ ન ઝાલ્યો પ્રભુ દોરીમાંરે, માંથે મુકો હવે હાથ. રથ ૧૮
 દિક્ષા પાળી કેવલ લહીરે; દંપતી વહે શીવ વાસ;
 અવ્યાબાધ સુખ સંપન્નેરે શાદી અનંત નિવાસ. રથ ૧૯
 જે ભવી ખારે મહીના ભંડુરે, સદ્ગુણ જનમ તસ થાય;
 મહાવીર મહાગી દંપતિ નંદરે, સાંકળવંદ ગુણ ગાય. રથ ૨૦

